

Carta al Parlament Europeu

Senyores eurodiputades i senyors eurodiputats,

Els portadors d'aquest escrit som membres del poble català. Representem ara i aquí, d'alguna manera, amb una sola veu, milers de persones que hem vingut expressament a Brussel·les per reafirmar que pertanyem a la societat civil d'un poble europeu que, com a poble distint, aspira a integrar-se plenament i en primera persona, sense mitjancers, a la Unió Europea. Una reafirmació i una aspiració que, tot i ser legítimes, encara no han obtingut el reconeixement institucional que mereixen.

Hem vingut a Brussel·les, capital de la Unió Europea, seguint una trajectòria que vam iniciar ja fa vint-i-set anys. En efecte, una delegació de centenars de persones de la societat civil catalana, el dia 11 d'octubre de 1982, va anar en manifestació pels carrers d'Estrasburg fins a la seu del Parlament Europeu per lliurar-hi un document en què se sol·licitava l'ingrés del poble català a les institucions europees, com a poble europeu distint i amb dret de ser sobirà. Aquest acte tenia lloc quatre anys abans que el Regne d'Espanya fos membre de ple dret de les Comunitats Europees. La delegació catalana, que ja donava proves de la seva vocació europea, va ser rebuda aleshores pel vicepresident del Parlament Europeu, Sr. Pierre Pflimlin. El seu acolliment fou d'una exquisidesa remarcable. Però aquest alt representant del Parlament Europeu, en la seva resposta a l'escrit que se li lliurava després d'haver-ne escoltat atentament la lectura, va deixar entendre que els temps encara no eren gaire madurs per poder pensar que el poble català fos acceptat a les institucions europees com aquella delegació demanava. Tot i així, es comprometia a donar a conèixer a la resta d'eurodiputats el document que se li lliurava.

Ja han passat gairebé tres dècades d'aquella anada a Estrasburg. Des d'aleshores, les Comunitats Europees han anat evolucionant fins a fer emergir l'actual Unió Europea, que ha assumit com a principi i objectiu fonamentals portar a terme al nostre continent el projecte definit d'Unió en la Diversitat entre tots els ciutadans i pobles que la integren. Aquesta definició indica, sens dubte, un pas endavant en el progrés de comprensió del que és veritablement Europa, un mosaic de llengües, cultures i pobles no reduïbles als que són del tot reconeguts avui pels Estats constituïts. Actualment ja són vint-i-set Estats que s'han adherit al projecte de la Unió Europea, amb la particularitat que, entre aquests Estats, vuit encara no existien quan es van fundar les Comunitats Europees, simplement perquè els drets col·lectius dels pobles que els justifiquen no els eren reconeguts com calia.

Des que al nostre continent es va parlar de construir una nova Europa basada en l'aprofundiment constant de la convivència democràtica i de la pau bastida sobre els fonaments del respecte als drets humans individuals i col·lectius, el poble català sempre ha vist aquest projecte com a marc per poder aplicar el seu futur de llibertat. Diversos cops ho ha expressat públicament, sigui en l'àmbit de la societat civil, amb

repetides manifestacions populars davant de les institucions europees; sigui en l'àmbit del mateix Parlament Europeu, quan la majoria d'eurodiputats catalans han sol·licitat que la llengua, la cultura i la identitat catalanes fossin respectades i anessin adquirint la categoria d'oficialitat; sigui a escala institucional catalana, la multitud de vegades que la majoria d'elegits ho han sostingut en aprovar propostes que van des de la no-renúncia a exercir el dret a l'autodeterminació fins a la reclamació de poder participar sobiranament en les preses de decisió de la Unió Europea en tot allò que afecti els interessos catalans.

El significat de la vinguda avui a Brussel·les de milers de catalans s'inscriu, doncs, en la dinàmica i les reivindicacions que acabem de recordar. El nostre gest és una prova de perseverança en la defensa dels drets del poble català, però també és un toc d'atenció i crítica davant el fet que polítiques separadores i discriminatòries dels Estats, consentides per les mateixes institucions europees, deixen aquest poble en una situació que no li permet tenir el lloc propi en la construcció de la Unió en la Diversitat. Considerem que únicament serà factible superar les limitacions imposades de forma arbitrària al poble català perquè no esdevingui copartícip, en primera línia, de la construcció de la Unió Europea, sense cap mena de restricció, si aquest poble pot exercir tots els drets col·lectius dels pobles, començant pel dret a l'autodeterminació. Ho afirmem amb la convicció que, tan sols defensant els drets individuals i col·lectius, podem construir la democràcia, la convivència i la pau; la Unió Europea, en definitiva. No demanem res d'extraordinari ni cap privilegi. Exigim, senzillament, fent-nos portaveus dels principis que més bé assenyalen el progrés de la humanitat, ser reconeguts com un poble normal dintre de la Unió Europea i, d'acord amb les pautes establertes per les Nacions Unides, poder-nos organitzar com el poble català decideixi lliurement.

Som conscients que la veu de la societat civil ocupa un lloc diferent del que tenen els representants elegits al Parlament Europeu. I, a la vegada, som conscients també que la nostra veu és no tan sols complementària a la dels representants esmentats, sinó que també és un testimoni del que la gent pensa i expressa més enllà dels àmbits institucionals.

Constatem que el Parlament Europeu, format d'elegits que representen directament la societat en el seu conjunt, es demostra obert per resoldre problemes europeus que van més enllà dels interessos de cada un dels Estats constituïts. Així, per exemple, a fi de promoure el respecte degut als drets dels pobles, ha contribuït a solucionar els problemes de Macedònia i Kosovo amb el seu suport a l'accés d'ambdós a la categoria d'Estats. ¿No podria continuar per aquesta via en el cas del poble català i de tants altres pobles europeus que es troben objectivament en situacions semblants? El Parlament Europeu, si actués en aquest sentit, tindria no solament el suport del poble català, sinó que també s'adequaria més bé a la nova doctrina del dret a l'autodeterminació que les Nacions Unides han potenciat i aprofundit a través de diverses declaracions sobre els drets dels pobles.

Abans de posar punt final a aquest document, volem agrair-vos el vostre acolliment i la vostra atenció. Gosem demanar-vos que us convertiu no tan sols en dipositaris del que us exposem en aquest escrit, sinó també en mediadors efectius a fi que, al més aviat possible, la Unió Europea sigui del tot coherent i fidel, sense cap mena de fissura i discriminació, al seu objectiu de construir la Unió en la Diversitat.

Brussel·les, 5 de març del 2009

en nom dels Deumil.cat